

Sagan om Myrra och Happi: Hemlängtarmaskinen

Regn-o-bort och regn-apa

Regn-o-bort och regn-apa

Det regnade så att hela världen verkade stå på dusch. Dropp, dropp, dropp-SPLASH.

Gatan glittrade av vattenpölar som små speglar som någon tappat i asfalten. Myrra trampade rakt i en av dem så att vattnet skvätte upp på hennes redan prickiga kofta.

- Jaha, sa hon. Punkt ett: Testdag.

Hennes skramlande verktygsväska sa klirr-klonk-kling varje gång hon tog ett steg. I handen höll hon en konstig slang med tratt i ena änden, proppfull med tejp och färggranna knappar.

- Regn-o-bort-blåsaren version... eh... nånting, mumlade hon. Flytta regn från skor till blommor. Teoretiskt enkelt. Praktiskt... blött.

Hon satte tratten mot sin ena leriga sko. Tryckte på en grön knapp.

- Voff-voff-viiiish!

Regnet sögs upp från skon som en osynlig dammsugare och virvlade ut i en båge, rakt ner i en ledsen blomrabatt. Blommorna skakade till. Som om de vaknade.

- Punkt två: fungerar! sa Myrra nöjt. Nästan för bra.

Hon gick vidare längs trottoaren, blåsade bort små sjöar från trappsteg och gatsten. Voff-voff-viiiish. Klonk-klirr-kling.

När hon blåste fri en extra stor pöl såg hon plötsligt något som inte var asfalt.

Något brunorange. Litet. Hopkurat.

En apa.

Han satt på trottoaren i för korta blå hängselbyxor. Tårna stack fram och var alldeles skrynkliga av blöta. Pälsen klubbade i toppar. Han skakade så att hans små axlar hoppade.

Myrra stannade. Verktygsväskan svängde tyst en sekund.

- Oj, viskade hon. Punkt tre: Oväntad apa i ösregn.

Hon kisade genom regndimman.

- Du... hör du till en cirkus? Eller en djurpark? Eller... ett hemligt ap-sällskap? frågade hon lågt, mest till sig själv.

Hon tog ett litet steg närmare och höll hårt i väskans handtag. Klivet gjorde: klirr-klonk-kling. Ljudet gav henne mod.

- Ny lista, sa hon bestämt. Rubrik: Rätt Ägare Till En Regnig Apa. Punkt ett: Gå fram. Prata mjukt.

Hon la regn-o-bort-blåsaren vid sidan, höjde händerna långsamt som om hon närmade sig en skygg idé.

- Hej, sa Myrra. Jag heter Myrra. Måste vi hitta... nån som saknar dig? Eller börjar vi med att torka dina tår?

Listor, lappar och ett litet namn

Listor, lappar och ett litet namn

Kapitel 2 - Operation Hitta Hem

Myrra gled ner på trottoaren så det sa *plask*. Vatten rann in i hennes strumpor, men hon brydde sig inte.

Hon satte sig bredvid apan. Inte för nära. Bara lagom. Regnet trummade på hennes stora kofta. Verktygsväskan sa ett lågt *klirr-klonk-kling*.

"Punkt ett," viskade hon. "Sitta still. Inte skrämna." Hon la försiktigt regn-o-bort-blåsaren åt sidan, som om den också skulle vara tyst.

Apan tittade på henne med stora, blanka ögon. Droppar hängde i hans ögonfransar. Han drog upp knäna mot bröstet, hängselbyxorna var så korta att de blöta tårna stack ut.

"Hej," sa Myrra mjukt. "Jag heter Myrra. Jag är... ganska bra på listor." Hon log snett. "Och på blöta dagar."

Apan sa ingenting. Han gjorde bara en liten skakning med axlarna, som om han frös ända in i tankarna.

"Punkt två," fortsatte Myrra. "Operation..." Hon rotade i en inre, hemlig koftficka. Långt där inne, bakom en knapp och ett gem, hittade hon den: en prasslig, alldeles torr lapp.

Hon höll den som en skatt. "Min alltid-torr-lappa," sa hon nöjt. "Perfekt."

Med blöt penna skrev hon högst upp: OPERATION HITTA HEM

"Nån som saknar dig?" frågade hon. "Eller ska vi börja med att torka dina tår?"

Apan stirrade på lappen. Sen flög hans händer plötsligt upp i luften. Han reste sig halvvägs, vinklade kroppen bakåt och mimade att han gled, snubblade, *svisch* - rakt ner från himlen. Han pekade dramatiskt upp mot molnen, trillade ner på trottoaren igen och gjorde en liten duns med handen.

"Jaså! Fall-apig," mumlade Myrra. "Intressant."

Apan ryckte på axlarna, som om han sa: "Kanske. Kanske inte."

Myrra fnissade till, men bara lite. "Okej. Upptäcktsfas," sa hon lågt. "Vi vet: en, du är blöt. Två, du är dramatisk. Tre... vi behöver ett namn."

Hon torkade försiktigt en av hans tår med kanten av koftan. "Får jag fråga vad du heter?" sa hon. "Det är punkt tre."

Han nickade efter en stund. Myrra höll fram den torra lappen och räckte honom pennan.

Apan tog den med båda händerna. Han bet koncentrerat i tungan, som om pennan var superviktig. Sedan, med små, noggranna rörelser, ritade han inte bokstäver. Han ritade en sol.

En rund, prickig sol med ett leende ansikte. Strålarna stack ut åt alla håll, lite sneda, lite glada. När han var klar pekade han på solen. Sedan la han handen mot sitt bröst. *Dunk dunk*, sa hans hjärtslag under den blöta pälsen.

Myrra lutade huvudet på sned. "Du heter... Sol?" gissade hon.

Apan skakade bestämt på huvudet. Han tog pennan igen och skrev, fumligt men läsbart, under solen: H
a p p i

Myrra läste långsamt, bokstav för bokstav: "H... a... p...p... i... Happi."

Hon såg upp. "Happi," upprepade hon, nu med ett mjukare leende. "Det är ett väldigt bra namn."

Något litet i apans ansikte lättade. Han nickade, nästan blygt. Regnet rann fortfarande, men just runt dem kändes luften lite varmare.

Myrra skrev en ny rubrik under OPERATION HITTA HEM: VIKTIGA SAKER OM HAPPI

Hon skrev: 1. Heter Happi. 2. Har blöta tår. 3. Ramlar kanske från himlen.

"Punkt fyra," sa hon, och pennan vilade en stund i luften. "Lista alla möjliga ställen du kan höra hemma på."

Hon började mumla medan hon skrev: "Cirkus? Djurpark? Hemligt ap-sällskap?"

Happi tittade på orden som om de var små tåg som åkte förbi och han inte riktigt hann hoppa på. Han strök med fingret över sitt namn. Sedan över solen.

"Du..." sa Myrra långsamt. En liten pirrig känsla rullade runt i hennes mage, som en kulkullag. "Det är också möjligt att du inte är borttappad på det... vanliga sättet."

Happi såg frågande ut. En dropp rann från hans nästipp och plaskade på pappret, precis bredvid ordet HEM.

Myrra log och drog försiktigt upp lappen lite högre, i skydd av sin kofta. "Vi börjar här," bestämde hon. "Du och jag. Myrra och Happi." Hon knackade lätt på listan. "Punkt fem: gå någonstans där vi kan tänka torra tankar."

Happi funderade en sekund. Sedan ställde han sig upp, sträckte ut en kall, blöt hand och la den i hennes.

Myrra tog den genast. Verktygsväskan skramlade uppmuntrande: *klirr-klonk-kling*.

"Jaha," sa hon mjukt. "Då fortsätter Operation Hitta Hem."

Jakten på ett hem som passar

Jakten på ett hem som passar

Kapitel 3 - Test av hem

De går sida vid sida genom regnet. Plask-plopp säger vattenpölarne. Klirr-klonk-kling säger Myrras verktygsväska.

Happi trampar i varje pöl med extra noggranna hopp. Som om han provgår världen.

"Punkt sex," säger Myrra. "Testa möjliga hem. Första stopp... djuraffären."

Klockan över dörren säger *pling* när de går in. Det luktar sågspån, hö och lite blöt hund.

"Hejhej!" säger Myrra. "Vi vill bara... låtsasprova en bur."

Expediten blinkar, rycker på axlarna och öppnar en tom bur.

Happi kryper in. Sätter sig spikrak. Viker svansen runt fötterna. Försöker se... burig ut.

Han håller sig still i tre... fyra... fem... sekunder.

Sedan börjar han.

Först en pytteliten min. Ett litet snett leende. Sedan stora ögon. En fånig mustasch av sina egna fingrar. Ett plötsligt *BLÄÄÄÄ* genom gallret.

Barn som går förbi skrattar högt. En bebis skrattar så mycket att nappen trillar ut.

Happi gör en tyst trumsolo på gallret: *ting-tang-ting*. Han snurrar runt. Hänger upp och ner en sekund.

Myrra håller sig för munnen. "Oj", fnissar hon. "Det här var... informativt."

Hon tar fram sin alltid-torr-lapp.

"Test avklarad. Slutsats..." Hon tittar på Happi där inne, alldeles glittrig i ögonen.

"Inte bur-apa."

Happi nickar ivrigt, kliver ut och tar hennes hand. Klirr-klonk-kling säger väskan när de går ut igen.

"Punkt sju," mumlar Myrra. "Testa... lekplats."

Regnet har blivit smårändigt, som tunna grå trådar. Lekparken glänser blöt och tom.

"Perfekt klättermiljö," säger Myrra högtidligt.

Happi har redan börjat. Uppför stegen, över bron, nerför stängan, upp på taket. Han svänger sig i kedjorna till gungan som om de vore lianer.

Myrra ställer sig under klätterställningen med armarna ut. "Fallskyddsfasen är igång!" ropar hon.

Happi släpper taget, landar i en vattenpöl. Stänk upp på hennes kofta. De skrattar båda två.

Snart kommer andra barn i regnjackor. De skrattar också. "Kolla apan!" "Han är jättebra på kullerbyttor!"

Någon erbjuder honom en sandform. Happi tar emot som om det är en guldklump.

En stund är allt bara gung-skratt-stänk-snurr.

Men sedan ropar vuxna: "Nu går vi hem!" "Middag!" "Kom nu, det räcker för idag."

En efter en försvinner barnen. Gungorna stannar. Rutschkanan blir tyst.

Happi sitter kvar högst upp på klätterställningen. Regnet rinner nerför hans nos som små bäckar.

Myrra vinkar. "Kom ner, testkompis."

Han klättrar långsamt. Hoppar inte. Står en stund under rutschkanan, som om den var ett litet tak. Tittar ut över den tomma parken.

"Det är lite... för ensamt, va?" säger Myrra mjukt.

Happi gör en liten mim: Han pekar på lekparken, på sitt bröst, skakar på huvudet. Sedan pekar han på Myrra, på sitt bröst, nickar.

Hon skriver på sin lapp:

"Test avklarat. Slutsats: Inte bara-lekplats-apa."

De står tysta en bit. Regnet trummar försiktigt på gungornas kedjor.

Myrra tittar på sina blöta skor. På Happis blöta tår. På deras händer som fortfarande håller i varandra.

"Tänk om..." Hon sväljer. Säger det ändå, fast väldigt tyst. "Tänk om det hem vi letar efter inte finns än?"

Happi stirrar på henne. Som om orden var något man kan se.

Så gör han något nytt. Han släpper inte hennes hand. Han tar den med båda sina istället. Trycker den som en viktig knapp.

Klirr-klonk-kling säger väskan när de börjar gå igen. Inte fort. Inte långsamt. Bara precis i samma takt.

Hemlängtarmaskinen som nästan funkar

Hemlängtarmaskinen som nästan funkar

Myrra låste upp sin dörr med en blöt nyckel som halkade mellan fingrarna. Lägenheten luktade te, damm och lite skruv.

- Punkt åtta, mumlade hon. - Bygga något stort. Något som vet mer än jag.

Happi stod i hallen och droppade. Han såg sig omkring med stora ögon. Överallt fanns lappar, snören, burkar med knappar. En tekopp med stjärnor på stod kvar på golvet som om den just druckit sig själv.

- Inkommande uppfinning! ropade Myrra plötsligt och drog fram sin skramlande verktygsväska. Klirr-klonk-kling.

Hon drog ett djupt andetag. Ljudet fick henne att le snett. - Okej. Hemlängtarmaskin. Skruva, snurra, testa!

De byggde på köksgolvet. En gammal kompass. Ett cykelhjul. Tre magneter. Två stjärnklistermärken som hon hittade i sitt hår.

- Skruva, snurra, testa! upprepade hon. Happi härmade henne tyst med munnen och höll fast grejer hon pekade på.

Till sist hängde hon försiktigt upp hans sol-ritning i mitten. Som ett litet gult hjärta.

- Så. Operation Hitta Hem, punkt... eh... hjärtpunkt ett, sa hon och tryckte på en röd knapp som egentligen var en gammal dörrklocka.

Maskinen skälvde till. Pilen darrade... och pekade rakt mot kylskåpet.

- Kylskåps-apa? frågade Myrra. - Nja.

Hon vred på en skruv. - Skruva, snurra, testa.

Pilen ryckte till, svängde... och pekade rakt på tvättkorgen. Happi fnissade till, höll sig om näsan och backade bestämt.

- Nej, du har rätt, sa Myrra andäktigt. - Ingen är väl tvättkorgs-person.

Hon skruvade igen. Sakta nu. Mycket sakta. Pilen började snurra. Fortare, fortare, ett litet surrande hjul av metall. Sedan tvärstannade den.

Inte på en vägg. Inte på en dörr. Inte på fönstret.

Mitt på golvet. Mitt emellan deras tår.

Myrra stirrade. Hjärtat slog hårt. Hon kände hur magen blev alldeles tom och full på samma gång.

- Jaha, sa hon svagt. - Då är du... golv-apa?

Happi böjde sig försiktigt ner. Han tog loss pilen med båda händerna. Tittade på den. Tittade på Myrra. Sedan satte han sig mitt emellan deras fotspår och la pilen i hennes hand.

Han la sin egen hand ovanpå. En, två. Hans båda händer som ett lock.

Det blev väldigt stilla i rummet. Man hörde bara regnet mot rutan och ett litet klirr från verktygsväskan när Myrra la den bredvid sig och höll om den med andra handen.

- Men... då säger den ju... viskade hon. - Den säger att... hem är här. Mellan oss.

Happi nickade pyttelite. Tryckte hennes fingrar hårdare runt pilen, som om den kunde rymma.

- Hem är där man är två som vill vara kvar, sa Myrra långsamt. Hon smakade på orden, som varm choklad.

Happi log, ett sånt där snett, vått leende. Han lutade pannan mot hennes arm.

Myrra tittade på pilen, på solen i mitten av maskinen, på Happis blöta tofsar.

- Test avklarat, sa hon till slut, lite darrigt men klart. - Slutsats: Happi hör hemma här. Med mig.

Happi skriver sig hem

Happi skriver sig hem

Det regnade fortfarande, men nu lät det mysigt, som någon som försiktigt knackade på fönstret: dropp... dropp... droppeti-dropp.

Myrra satt på köksgolvet. Happi satt nära, så nära att deras knän nästan krockade. Verktygsväskan stod öppen mellan dem, klirr-klonk-kling, som om den också ville lyssna.

På golvet framför dem låg lappen: Rubrik: Vi.

Under stod bara ett ord, prydligt: Hemma - och bredvid det: Happi.

Bokstäverna vinglade lite, som om de var skrivna av någon som höll andan extra länge när pennan nuddade pappret.

Myrra tittade på ordet. Sedan på Happi. Sedan på ordet igen.

Hon svalde. "Bara så du vet," sa hon lågt, "det här... det här är inte ett test." Hon rös lite. "Det här är... punkt allvarligt."

Happi nickade, långsamt. Han satte fingertoppen på sitt namn, dutt, och sen på Myrras axel, dutt. Som en liten osynlig pil emellan.

"Jaha," sa Myrra, och rösten bröts i mitten. "Slutsats... vi är... vi."

Hon sniffade, letade snabbt i sin kofta, fann en näsduk som en gång varit vit, och torkade näsan. "Vetenskaplig snorpaus," mumlade hon.

Regnet svarade med ett extra dropp mot fönsterkarmen.

"Nu," sa hon plötsligt och reste sig så hastigt att några muttrar rullade iväg. "Nu firar vi."

Hon grep sin regn-o-bort-blåsare. "Invändig solskensdemonstration!" ropade hon och tryckte på knappen.

Poff.

En molnig liten puff av gammalt regnvatten trillade ner från blåsaren rakt ut över köksgolvet.

Plask.

En ny pöl bredde ut sig under bordet.

Happi stirrade. Sedan fnittrade han. Sedan skrattade han så magen hoppade, och han kastade sig fram och skvätte med handen.

"Jaha, jaha, jaha," sa Myrra, "operation Fel Håll På Maskinen. Punkt ett: Moppa." Hon tog fram en handduk, sköt över en till Happi. "Punkt två: Skratta medan man moppar."

De torkade tillsammans. Tjoff, tjoff, skratt, snus, klirr-klonk-kling från verktygsväskan när Happi råkade knuffa den med tån.

När golvet var nästan torrt pekade Happi plötsligt på sin solbild, den med hans namn under. Han tog den försiktigt, räckte den till Myrra.

"Ja," sa hon andäktigt, "klart den ska upp." Hon gick till väggen, satte fast bilden med en bit tejp mitt bland alla scheman och listor.

Solen på pappret log snett. Nu satt den där. Som om den alltid hade väntat på just den platsen.

"Det ser ut som en... viktig punkt," viskade Myrra. "Punkt sol."

Happi gick en runda i köket. Han hittade en ledig krok på väggen. Skakade på huvudet. Tog ner en gammal grytvante och hängde den någon annanstans.

Myrra kisade mot honom. "Behöver du... en egen krok?" frågade hon.

Happi höjde sina solglasögon, pekade på dem, sen på kroken, sen på sitt hjärta.

"Egen krok," tolkade Myrra. "Punkt: Privat sol."

De skruvade, flyttade, provmätte höjden. "Den måste vara Happi-längd," sa Myrra bestämt. "Det finns inga standardmått för inflyttade himla-ap-or."

Till slut satt kroken där. Happi hängde upp sina solglasögon och sitt förstoringsglas försiktigt, försiktigt.

Verktygsväskan klämtade nöjt när skruvmejseln lades tillbaka. Nu stack det upp två nya små saker ur väskans ficka: en miniskruvmejsel i blått, och en guldfärgad mutter på snöre.

"Dina," sa Myrra. "Punkt delade verktyg. Om man bor här måste man få välja något som låter klirr när man tänker."

Happi vaggade muttern fram och tillbaka så att den blev en liten sol som snurrade. Han la den i väskan, mellan hennes saker.

Sen flyttade de till soffan. Den suckade mjukt när de satte sig, benen i kors, knä mot knä.

Regnet hade blivit tunnare. Mer som ett sus än ett trummande.

Myrra plockade fram en ny lapp. Hon slog den slätt mot knät, tog en stadig andning och tittade på Happi.

"Det här," sa hon, "är vår Framtidslista."

Hon skrev långsamt:

Framtidsprojekt: Alla kommande tokiga uppfinningar vi ska göra. Vi två.

Happi lutade pannan mot hennes arm, precis där förut, som en punkt i slutet av en mening.

Myrra log. "Nu," sa hon mjukt, "ska jag göra något jag har väntat på hela dagen."

Hon satte pennspetsen mot pappret, räknade tyst:

"Punkt ett: Vi. Punkt två: Fortsättning följer."

Hon lade ner pennan.

Verktygsväskan stod öppen mellan dem, lite deras, lite framtid.

Utanför fönstret höll regnet äntligen upp.

Inne i lägenheten var det redan hemma.